

KONCERTNI ATELJE

DRUŠTVO SLOVENSkih SKLADATELJEV
SOCIETY OF SLOVENE COMPOSERS

Lara ŠALAMON – *flavta*

Jan GRIČAR – *saksofon*

Nejc GRM – *harmonika*

PROGRAM

Brian Ferneyhough, Uroš Rojko, Nina Šenk,
Igor Štuhec, Olli Virtaperko, Tadeja Vulc

Sreda, 6. marca 2019, ob 19.30

Društvo slovenskih skladateljev
Kogojeva dvorana

Ob 19.00 – Predkoncertni pogovor z avtorji in izvajalci
Moderatorka: Nina Šenk

WWW.DSS.SI

PROGRAM

Igor ŠTUHEC

ZGODBA za flavto, saksofon in harmoniko*

Tadeja VULC

PARALELNOST ČASA za saksofon in harmoniko*

Brian FERNEYHOUGH

CASSANDRA'S DREAM SONG za flavto solo

Uroš ROJKO

5 TANGOV za harmoniko solo*

Olii VIRTAPERKO

SECULAR MEDITATION za saksofon in harmoniko*

Nina ŠENK

PO JEZERU za flavto in spremljajoče inštrumente

O POUSTVARJALCIH ...

Lara Šalamon se je flavto začela učiti pri šestih letih v Glasbeni šoli Sevnica pri Vanji Ivankovič. Že zelo zgodaj je pokazala veselje do glasbe in se udeležila mnogih državnih in mednarodnih tekmovanj, kjer je kot solistka in v komorni zasedbi osvojila zlata priznanja. Svoje šolanje je nadaljevala na umetniški gimnaziji na Konservatoriju za glasbo v Ljubljani pri Mileni Lipovšek, nato v Švici na Haute Ecole de Musique v Lozani v razredu José-Daniel Castellona, z asistentoma Loic Schneider in Sandro Latour. Tam je končala svoj diplomski in podiplomski študij. Sedaj živi v Zürichu, kjer se izpopolnjuje v pedagoški smeri na Züricher Hochschule der Künste v razredu Matthias Zieglerja.

Lara sodeluje s številnimi orkestri, kot Schleswig-Holstein Festival Orchestra, Animato Philharmonic Orchestra, Kremerata Baltica ter Orchestre Romande des Jeunes Professionnels. Je dobitnica mednarodnih nagrad na Anton Eberst, Emona, Stevan Mokranjac, Flauta Aurea, Ithaka ter Flavtistra tekmovanjih in dobitnica večkratnih zlatih priznanj na državnem tekmovanju Temsig. Je prejemnica Nicati de Louze, Max D. Jost, RRA Krško ter Rotary Club štipendij. Lara se z različnimi osebnimi glasbenimi projekti zavzema tudi za prepoznavanje slovenske kulture v Švici. Februarja 2018 je v sklopu samostojnega recitala izvedla tudi noviteto *Po jezeru* Nine Šenk na Radiu Televiziji Švica.

Jan Gričar spada med mlajšo generacijo uspešnih slovenskih glasbenikov. Kot pedagog deluje na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana, kjer poučuje saksofon in komorno igro. Z odliko je končal študij na Akademiji za glasbo Ljubljana v razredih profesorjev Matjaža Drevenška in Mihe Rogina. Svojo

* krstna izvedba

glasbeno pot je nadaljeval v Franciji, izobraževal se je na Regionalnem konservatoriju v Versaillesu pri profesorju Vincentu Davidu in uspešno zaključil magistrski študij na prestižnem Pariškem glasbenem konservatoriju v razredu profesorja saksofona Clauda Delangla. Prav tako je opravil dodiplomski študij komorne igre pri profesorju Laszlu Hadadyju. Redno nastopa na številnih glasbenih odrih po Sloveniji, Evropi in Japonskem. Kot solist je nastopil z Dunajskimi simfoniki, Simfoničnim orkestrom Slovaškega radia, Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija, Orkestrom Slovenske filharmonije. V svoji dosedanji karieri je sodeloval z Ensemble Intercontemporain in priznanimi dirigentskimi imeni, kot so: En Shao, Matthias Pintscher, Anton Nanut, Marko Letonja. Je nagrajenec številnih državnih in mednarodnih tekmovanj – TEMSIG, Marco Fiorindo, Mednarodno tekmovanje Nova Gorica, Osaka International Chamber Music Competition, Vienna International Music Competition... Za izjemne uspehe na glasbenem področju je prejel Škerjančevo nagrado Konservatorija za glasbo in balet Ljubljana ter Prešernovo nagrado in Svečano listino za najboljše študijske dosežke Univerze v Ljubljani. Bil je večletni prejemnik Zoisove štipendije in štipendist Ministrstva za kulturo.

Nejc Grm daje velik poudarek predvsem poustvarjanju novih del, s katerimi si prizadeva za uveljavitev harmonike kot koncertnega glasbila in v ta namen sodeluje s priznanimi skladatelji, s katerimi tudi nastajajo nova dela, ki so stalnica v koncertnih programih. Poleg originalnih del za harmoniko 20. in 21. stoletja so v njegovem repertoarju v enaki meri tudi dela mojstrov predvsem iz obdobja baroka in klasike. V času študija je izvedel številne krstne izvedbe tako tujih kot slovenskih komponistov, kot so: Uroš Rojko, Matej Bonin, Marta Śniady, Stylianos Dimou, Yulan Yu, Francisco Domínguez Robles, Udi Perlman in drugi. Redno sodeluje v različnih komornih sestavih, najbolj aktivno pa v *Duu Novum* s saksofonistom

Janom Gričarjem, v duu z violončelistko Katarino Leskovar ter v *Concept Store Quartetu* iz Basla.

Je prvonagrajenec številnih mednarodnih tekmovanj; v Pulju (2011), v Sydneyu (2012), v Beltincih (2005-2007, 2012), Svirela (2016), ter dvakratni zmagovalec državnega tekmovanja Temsig (2011, 2014). Za svoje udejstvovanje na glasbenem področju je leta 2014 prejel Prešernovo nagrado Univerze v Ljubljani. Nejc je svojo glasbeno pot začel v Litiji, se preko Konservatorija za glasbo in balet podal na Akademijo za glasbo, kjer je z odliko »summa cum laude« zaključil dodiplomski in magistrski študij v razredu Luke Juhartha. Trenutno zaključuje specializiran magistrski študij interpretacije sodobne glasbe na Akademiji za glasbo v Baslu pod mentorstvom Mike-a Svobode, obenem pa vzporedno opravlja mojstrski študij (Konzertexamen) na Visoki šoli v Freiburgu pri prof. Teodoru Anzellottiju.

... O SKLADATELJIH IN NJIHOVIH DELIH

Igor Štuhec (1932) sodi danes v starejšo generacijo priznanih slovenskih skladateljev. Svojo kompozicijsko pot je začel na Akademiji za glasbo v Ljubljani v razredu Matije Bravničarja, kjer je leta 1960 diplomiral. Tri leta kasneje se je v Darmstadtu seznanil s takratnimi modernističnimi glasbenimi tokovi ter spoznal eminentna skladateljska imena kot so Boulez, Stockhausen in Penderecki. Darmstadtska izkušnja je na mladega skladatelja pustila trajni pečat, kar je opaziti v celotnem Štuhečevem opusu. Med letoma 1964

in 1966 je svoje znanje o dodekafonski tehniki in elektronski glasbi izpopolnjeval na dunajski Visoki šoli za glasbo in uprizoritveno umetnost. V tem času je nastala prva slovenska elektronska skladba. Ukvarjal se je tudi s pedagoškim delom, kajti sprva je poučeval na glasbenih šolah, kasneje pa na Srednji vzgojiteljski šoli v Ljubljani in na Pedagoški fakulteti v Ljubljani. Njegov opus obsega dela za soliste, komorne zasedbe in ansamble ter zborovska, vokalno-instrumentalna in simfonična dela, ustvarja pa tudi elektronsko glasbo. Poleg tega je napisal veliko skladbic za najmlajše. Štuhečev modernistični glasbeni slog je sprva slonel na neoklasicizmu, pozneje pa na dodekafonski tehniki in aleatoričnih kompozicijskih postopkih. Prejel je številne nagrade, med drugim tudi Kozinovo nagrado in nagrado Prešernovega sklada.

O svoji skladbi **Zgodba** za flavto, saksofon in harmoniko je zapisal takole: »Pravzaprav ima vsaka skladba, ki sem jo kadarkoli zložil svojo zgodbo. Vendar pa sem v tem delu želel poudariti, da je v skladbi izražena neka vsebina, ki bi sicer bila abstraktna in bi nosila v sebi zgodbo, ki bi se izpovedovala po trenutnem občutku. Vsi inštrumenti imajo svoj pomen in vsak od njih izpoveduje v svoji zvočni zmogljivosti svojo zgodbo, ki pa se povezujejo ena z drugo. Osnovna postavka je v harmoniki, ki v melodični in harmonski izraznosti sporoča zgodbo zase, obenem pa dopolnjuje ritmične vložke obema pihalnima inštrumentoma, saj vsi trije spadajo v aerofonsko fizikalno področje. Uporabil sem nekaj tehničnih postavk za harmoniko enega ali drugega, ali pa še neobdelanega tipa oz. sistema, tam kjer je to izvedljivo. Zlasti v igri z desno roko sem upošteval svobodno odločitev izvajalca pri obsegu posameznih tonov oz. gumbov. Registre sem večkrat prepuščal na izbiro izvajalcu, saj mnogi inštrumenti le-teh nimajo v enaki kvaliteti. Formalno pa Zgodba nosi v sebi sporočilo, ki niha v gibanju iz determinirane funkcije v nedeterminiranost.«

Ena vidnejših sodobnih slovenskih skladateljic **Tadeja Vulc** (1978), rojena v Slovenj Gradcu, se je izobraževala na Srednji glasbeni in baletni šoli v Mariboru, nato

pa študirala kompozicijo na Akademiji za glasbo v Ljubljani pri Urošu Rojku ter kasneje šolanje nadaljevala na Visoki šoli za glasbo na Dunaju. Že v času študija je začela prejemati nagrade (npr. Študentsko Prešernovo nagrado za skladbo *Tri iveri*), njene skladbe pa redno izvajajo na domačih in tujih koncertnih odrih. Poznamo jo tudi po številnih delih za otroke (npr. *Pisani svet orkestra* in *Kraljestvo glasbe*) ter po aktivnem ukvarjanju z zborovodstvom. Od leta 1995 vodi različne zборе in zasedbe, s katerimi je izvedla projekte doma in v tujini ter prejela lepo število nagrad. Pohvali se lahko že s kar sedmimi leti izjemno uspešnega vodenja Akademskega pevskega zbora Maribor. Ogromno njenega opusa tako zasedajo zborovska dela, čeprav tudi instrumentalnih del ni malo. Danes bomo slišali skladbo iz slednje kategorije in sicer **Paralelnost časa** za altovski saksofon in harmoniko. Skladateljica je v delo prenesla zelo zanimivo idejo: »Tako, kot že za nekaj skladb doslej, sem tudi za *Paralelnost časa* dobila navdih iz svojega vsakdanjega življenja. Glavno vodilo v skladbi, kar pove že naslov sam, je čas. Čas, ki je tako rekoč lahko brezčasen, relativen... Izhajala sem iz preproste predpostavke: kako dve različni osebi gledata na čas, ki sta ga npr. preživeli skupaj (dojemata ga lahko enako, podobno, ali pa nanj gledata povsem različno). Zanimivo mi je namreč, kako ljudje pripovedujejo o določenem dogodku na toliko različnih načinov. Gre za stvar dožemanja. Zgoraj opisano sem torej želela pretvoriti v glasbo. Naredila sem dva stavka: *Čas sozvočja* in *Sozvočje časa*, katera dejansko sovpadata oz. izražata pogled na isti čas iz dveh različnih perspektiv (zato tudi dva stavka in dva inštrumenta). Drugi stavek lahko razgrnemo čez prvega in videli bomo, da se bodo tempi in taktovski načini povsem ujemali. Hkrati pa so občutja, ki zapolnjujejo te takte, na nekaterih delih narejena iz istih elementov, drugje spet povsem drugačnih in različnih (dva citata sem vzela celo iz dveh svojih del, iz dveh različnih obdobji). Kot bi bila skladba napisana za dva dua, ki bi igrala hkrati. Vendar bi pri sočasnem igranju obeh

stavkov jaz sama izpustila element časa (izvedba posameznega stavka, neodvisno od drugega), zato tega v tem primeru nisem želela. Kadar sta stavka izvedena v sosedstvu, prihaja torej do zamikov in ravno to je tisto, kar bi naredilo stvar »živo«. To pomeni, da bi lahko dali prvi in drugi stavek skupaj, nakar bi iz obeh dobili tretjega (Paralelnost časa), katerega pa sem seveda predvidevala (komponirala sem namreč oba hkrati, paralelno), a vendar nisem mogla do potankosti in popolnosti predvidevati čas (in občutja), majhna odstopanja pri izvedbi, kar pa naredi vsako stvar v življenju sploh pristno in zanimivo.«

Angleški skladatelj in pedagog **Brian Ferneyhough** (1943) se je glasbeno najprej izobraževal na Konservatoriju v Birminghamu in Kraljevi akademiji za glasbo v Londonu, nato pa študij nadaljeval na Nizozemskem in kasneje v Švici pri Klausu Hubru. Dobro poznan je po svojih pedagoških dejavnostih. Poucheval je na Državni visoki šoli za glasbo v Freiburgu, kjer se je njegovih predavanj udeleževal tudi Uroš Rojko, na Kraljevem konservatoriju v Haagu, na Univerzi Kalifornije, v San Diegu, na Stanfordu in Harvardu. Poleg tega pa je kar dvajset let (1976–1996) predaval na darmstadtških poletnih tečajih in tako vplival na vrsto skladateljev mlajše generacije, zaradi česar se večkrat govori celo o »drugi darmstadtški šoli«. Ferneyhough je napisal veliko del za godalni kvartet, za različne manjše zasedbe, solistična dela in opero *Shadowtime*. Njegova dela izvajajo na vseh večjih festivalih sodobne glasbe, je častni član različnih glasbenih institucij, prejel pa je tudi lepo število nagrad, med drugim nagrado Ernst von Siemens za življenjsko delo (2007). Ferneyhough, ki velja za enega najvplivnejših evropskih skladateljev druge polovice 20. stoletja, je poznan po svojih izjemno kompleksnih delih. Pogosto ga označujejo kot očeta *nove kompleksnosti*, čeprav sam zavrača omenjen termin. Skladatelj preizkuša zmožnosti samih instrumentov, do skrajnih meja pripelje notni zapis (zelo podrobno zapisovanje dinamike in

artikulacije, ametrične ritmične delitve, mikrotonalne diferenciacije...) ter fizično in mentalno sposobnost izvajalca. Tako niti ni več presenetljivo, da so nekatere skladbe veljale za neizvedljive. Med take sodi tudi **Cassandra's dream song**, ki jo je prvič izvedel flavtist Pierre-Yves Artaud šele štiri leta po nastanku. Omenjena skladba je prva izmed šestih skladateljevih del za solo flavto in kar v treh se naslanja na grško mitologijo. Za delo *Cassandra's dream song* je navdih dobil pri mitu o trojanski princesi Kasandri, ki je imela dar preroštva, vendar njenim prerokbam nihče ni verjel. Po skladateljevih besedah pa je delo povezano tudi z razmišljanjem o odnosu med notacijo in izvedbo v sodobni izvajalski praksi. Pravi, da notacija ne predstavlja končnega zvočnega rezultata, ampak je poskus zapisa (nezapisljivih in morda celo neizvedljivih) zvočnih kvalitet, ki jih izvajalec nato poskusi izvabiti iz svojega instrumenta. Poudari še, naj izvajalec ne skriva težav pri igranju, saj so slišni in vizualni napor pravzaprav del identitete skladbe. Delo si je zamislil kot kombinacijo določenega in svobodnega zaporedja odsekov. Flavtistu je predloženih šest delov (1-6), ki morajo biti zagrani v določenem zaporedju, ter dodanih pet (A-E), ki jih lahko v poljubnem zaporedju uvrsti med prvih šest (npr. 1-C-2-E-3-D-4-A-5-B-6). Vrstni red se večinoma določa glede na glasbeno analizo, mit o Kasandri... Kljub izjemno natančni notaciji, ima torej izvajalec veliko več svobode kot pa je morda videti ob prvem pogledu na partituro.

Zdi se, da je skladatelj, klarinetist in pedagog **Uroš Rojko** (1954) povezovalna nit med skladatelji in skladateljicami nocojšnjega koncerta. Generacijsko se nahaja med Igorjem Štuhecem in Nino Šenk, učil se je pri Ferneyhoughu, znanje pa je prenesel na Tadejo Vulc. Z Virtaperkom ga povezuje harmonikar Nejc Grm, ki je pri obeh skladateljih naročil novo delo. Tudi izven okvira nocojšnjega koncerta zaznamuje Rojka zblíževanje različnih (glasbenih) svetov. Uroš

Rojko se je tako znašel med utrjenostjo in tradicionalnostjo domačega okolja na eni strani ter mednarodno sprejeto etiko iskanja novega na drugi strani, med muzikantstvom juga in konstrukcijo severa. Kljub drugačnim pričakovanjem se ni nikoli odločil ne za eno ne za drugo skrajno možnost, ni se zavezal enemu samemu načinu skladanja. Rojkova glasba je v tem vmesju, na tej tanki črti našla cel svet in je v tem svetu ostala prožna, v gibanju. To gibanje poganjata neskončna igrivost in radovednost – kar sproža različnosti in vmesnosti, tudi stranpoti Rojkove glasbe.

Rojko je prejemnik številnih mednarodnih nagrad, njegova dela pa izvajajo v Evropi, Ameriki, Kanadi, Avstraliji, Južni Koreji in Japonski. Sodeluje z mnogimi evropskimi orkestri in ansambli, med novejšimi projekti izstopajo naročila ansambelskih skladb Ansambla Modern in Festivala Slowind ter skupno delo *Gravitational waves* z Iris ter Schiphorst za 164-članski orkester, izvedeno v Birminghamu in Londonu na BBC Proms. Po naročilu festivala ECLAT 2018 v Stuttgartu je v soavtorstvu z Iris ter Schiphorst nastala še skladba *Jeder* (Vsak) za kontrabas klarinet, veliki orkester, video in sample. Je redni profesor za kompozicijo in glasbeno teorijo na ljubljanski Akademiji za glasbo in od leta 2015 izredni član SAZU. Rojko se kot skladatelj in pedagog zavzema za odprt mednarodni ustvarjalni diskurz.

Zgodbo o nastanku **5 tangov** za harmoniko solo podaja sam skladatelj: »Nikoli si nisem mislil, da bom kdaj tudi sam napisal tango. Stefanu Hussongu, priznanemu nemškemu akordeonistu je za zgoščenko *Tango Fantasy* (Denon, Japonska) manjkal le še en tango in povprašal me je, če bi ga napisal.

Privolil sem in se lotil dela: Na keyboardu sem posnel improvizacijo, najprej desno roko, nato levo, pri čemer je klaviatura sočasno igrala že posnet diskant. Operacijo sem ponovil petkrat v nameri, da bi izbral najbolj posrečeno verzijo in jo nato transkribiral. Izkazalo se je, da so vse verzije odlična podlaga za realizacijo. Zadnja verzija se mi je zdela najbolj primerna za zgoščenko in Stefan jo je poimenoval ALIEN Tango (1994). Zgoščenka je izšla leto kasneje in japonska letalska družba Nippon Airline jo je

mesec dni promovirala na svojih mednarodnih poletih(!) Sledila je transkripcija tretje in četrte improvizacije, tako je nastal ciklus treh Tangov za solo harmoniko. Za Stefana Hussonga in pianistko Miko Yamada sem nato transkribiral vseh pet tangov, gradivo sem zvočno obogatil in oba inštrumenta povezal v interaktivni dvogovor. Šele leta 2017 pa sem na pobudo Nejca Grma napisal še prva dva Tanga za solo harmoniko. Tako bo ciklus vseh petih Tangov za solistično harmoniko zdaj prvič izveden v celoti. Tako pri predhodnem improviziranju kot pri transkribiranju in formuliranju notnega zapisa sem skušal vtkati značilne attribute argentinskega Tanga v sintakso sodobnega kompozicijskega stavka. Tango je stalno prisoten, a le decentno, vedno dekonstruiran in modificiran. Ciklus je poklon očetu Novega tanga, skladatelju in bandoneonistu Astorju Piazzolli.«

Finski skladatelj **Olli Virtaperko**

(1973) je znan po zelo raznolikem glasbenem udejstvovanju. Študirал je kompozicijo, baročni violončelo in historično izvajalsko prakso na Univerzi v Edinburgu ter kompozicijo in glasbeno teorijo na Akademiji Sibelius, kjer je diplomiral leta 2005. Zanj prav posebno pa je leto 1995, ko je postal pevec v eni od najbolj popularnih finskih rock skupin *Ultra Bra* (1995–2001), s katero še danes občasno nastopajo, poleg tega pa je istega leta začel voditi skupino Ensemble Ambrosius. S slednjo izvajajo dela sodobnejših skladateljev (npr. Frank Zappa) na baročne instrumente. Bil je tudi violončelist v Evropskem jazz orkestru, nekaj časa je deloval kot glasbeni novinar... Vse naštetu (rock, baročna glasba, jazz) je vplivalo tudi na njegovo komponiranje. Preboj na skladateljsko sceno je dosegel z obsežnejšimi orkestralnimi deli, poleg tega pa je znan po solističnih koncertih, komornih delih ter raznovrstnih delih za renesančne in baročne instrumente.

Že v kar nekaj svojih skladbah je Virtaperko kot solista predstavil saksofon ter harmoniko, prvič pa ju je združil v enostavčnem delu **Secular Meditation**, ki sta ga

skupaj z dvema finskima izvajalcema naročila slovenski harmonikar Nejc Grm in saksofonist Jan Gričar. Sam skladatelj je o nastajanju skladbe povedal naslednje: »V zadnjem desetletju so se moji interesi pri komponiranju obrnili h konceptom barve, zvena in temperamenta. Skladba *Secular Meditation* je logično nadaljevanje tega procesa. Bistvo skladanja je bilo raziskovanje harmonskih možnosti multifonov in drugih kolorističnih tehnik igranja na saksofon v povezavi s širokim razponom harmonskih sredstev harmonike. Največji izziv pri komponiranju je bilo združevanje tipično netemperiranih saksofonskih multifonov s temperirano uglasitvijo harmonike, kar pa je bilo možno narediti z natančno harmonsko raziskavo. Kot sem pričakoval, se je harmonika odlično ujela s saksofonskim multifonskim svetom. Najbolj verjetna razlaga za slednje je povezana z dejstvom, da se pri harmoniki zelo dobro sliši diferenčne tone (dodatna nižja frekvenca, ki jo psiho-akustično zaznamo, ko slišimo dva tona hkrati). Zaradi močne prisotnosti »razglašeni«*»diferenčnih tonov, je harmonika pogosto nezadovoljiva za izvajanje historičnega repertoarja za instrumente s tipkami. Hkrati pa ista karakteristika harmoniko naredi bogato in impresivno sredstvo za interpretacijo tistih sodobnih izrazov, ki želijo obsežne akorde, širok ambitus, goste diatonične ali kromatične tonske grozde oz. pravzaprav za vse, kar ni osnovano na uporabi trozvokov in tonalnega harmonskega konteksta.«* Zvočna barva je Virtaperku izjemno pomembna in zaznamuje veliko število njegovih manj obsežnih del, zato ga kritiki označujejo kot finskega Ravela. Poleg tega verjame, da se lahko skladatelj izraža skozi več različnih glasbenih stilov in da mora biti aktivni izvajalec ter vodja – to prepričanje lahko zagotovo opazimo v njegovem glasbenem delovanju.

Nina Šenk (1982) je po študiju kompozicije v Ljubljani pri Pavlu Mihelčiču nadaljevala študij v Nemčiji pri Lotharju Voigtländerju v Dresdnu, mojstrski študij pa je zaključila v Münchnu pri Matthiasu Pintscherju. Je dobitnica več nagrad, med drugim

Evropske nagrade za najboljšo kompozicijo na festivalu Young Euro Classic, Prešernove nagrade ter prve nagrade na festivalu za sodobno glasbo Frühjahrstage v Weimarju. Dve sezoni je bila rezidenčna skladateljica orkestra Državnega gledališča v Cottbusu v Nemčiji. Njene skladbe so bile izvedene na pomembnejših festivalih v tujini in doma (BBC Proms, Bienale Newyorške filharmonije, Slavnostne igre v Salzburgu, Ultraschall Berlin, Young Euro Classic Berlin, Glasbeni dnevi v Kasslu, Musica Viva München, Positionen Frankfurt, Pomlad v Heidelbergu, Takefu festival...) ter na koncertih po vsem svetu z različnimi orkestri in ansambli (Berlinski filharmoniki, ansambli Intercontemporain, Modern, Scharoun, Mosaik, Aleph, London Sinfonietta, Pihalni kvintet Slowind...).

»Skladba **Po jezeru** je nastala na željo flavtistke Lare Šalamon«, pove skladateljica ter pojasni ozadje nastanka dela: »V skladbo sem si želela umestiti slovensko ljudsko pesem, ki pa je prisotna v originalni melodiji le poredkoma ter opazna bolj izvajalki kot poslušalcem. Skladba je razdeljena na več delov, ki se izvajajo neprekinjeno, vsak del pa nosi naslov oziroma opis, ki ustreza razpoloženju iz ljudske pesmi (npr. valovito, odmevi ptic in podobno). Skladbo je možno izvajati solistično, lahko pa se ji dodajo drugi instrumenti, ki solista spremljajo. Glavni toni spremljave so določeni v partituri (praviloma nizki toni, ki predstavljajo preprosto diatonično spremljavo ljudskemu napevu), lahko se pa tekom razvoja skladbe dodajajo ostali akordični toni, ki za okvir še vedno predstavljajo terčno harmonijo, možnosti so pa seveda neskončne in prepuščene izvajalcem spremljave. Če se skladba izvaja s spremljavo, je zaradi basovskih ležečih tonov lažje prepoznati skrite okruške in delce melodije, saj sozvočje postane nam bolj znano in povzroči zanimiv kontrast.«

Ida Treven in Ivana Maričić

Ministrstvo za kulturo RS

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Mestna občina Ljubljana

Mestna občina
Ljubljana

**NOČ SLOVENSkih
SKLADATELJEV**
DRUŠTVO SLOVENSkih SKLADATELJEV
SOCIETY OF SLOVENE COMPOSERS

v sodelovanju s Festivalom Ljubljana –
34. Slovenski glasbeni dnevi

Lara ŠALAMON – flavta

Jože KOTAR – klarinet

Oskar LAZNIK – saksofon

Milan NIKOLIĆ – fagot

Robert PETRIČ – rog

Jure GRADIŠNIK – trobenta

Tina ŽERDIN – harfa

Izidor Erazem GRAFENAUER – kitara

PROGRAM

Blaženka Arnič Lemež, David Beovič, Pavel Dolenc,
Tomaž Habe, Marijan Korošec, Igor Lunder,
Maja Matič, Emil Spruk, Aleš Strajnar,
Maksimiljan Strmčnik, Brina Zupančič

Nedelja, 7. aprila 2019, ob 19.00

Festival Ljubljana, Viteška dvorana

INFORMACIJE

Društvo slovenskih skladateljev

Trg francoske revolucije 6

1000 Ljubljana

01/241 56 60

info@dss.si

www.dss.si

